

ת"פ 18488/03/20 - מדינת ישראל נגד חסן אבו עאנם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 18488-03-20 מדינת ישראל נ' אבו עאנם (עציר)

בפני כבוד השופט סארי ג'וסי

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

נגד

חסן אבו עאנם (עציר)

באמצעות ב"כ עוה"ד רומן קלוגרמן

(סנגוריה ציבורית)

הנאשם

גזר-דין

1. הנאשם, יליד 1997.x.x, הורשע ביום 06.08.2020 על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב-האישום המתוקן (להלן: "**כתב-האישום המתוקן**") בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 28.02.2020, בסמוך לשעה 02:55 ירד א', יליד 1988 (להלן: "**המתלונן**") מרכבת שעצרה בתחנת רכבת חוף הכרמל בחיפה (להלן: "**התחנה**"). באותה עת, ירד מן הרכבת בתחנה זו גם הנאשם.

במועד זה או בסמוך לפניו, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לשדוד את המתלונן.

בהמשך להחלטה זו, פנה הנאשם אל המתלונן וביקש ממנו להשתמש בטלפון הסלולרי שלו (להלן: "**הפלאפון**") לצורך ביצוע שיחה טלפונית. המתלונן הסכים, ומסר לנאשם את הפלאפון. בשלב זה ביקש הנאשם מן המתלונן שיתקדם עימו ברחוב אנדרי סחרוב הסמוך (להלן: "**הרחוב**") בתואנת שווא לפיה בכוונת הנאשם לפגוש שם אדם שיסיעו מן המקום.

המתלונן שעה לבקשתו של הנאשם, והנאשם הוביל את המתלונן לאורך הרחוב עד סמוך לגשר (להלן: "**הגשר**"), כאשר הפלאפון בידו של הנאשם. המתלונן ביקש מן הנאשם שישב לו את הפלאפון, והנאשם סירב.

משהתעורר חשדו של המתלונן, כי בכוונת הנאשם לשדוד אותו, אמר המתלונן לנאשם בכזב, כי הוא שוטר.

לאחר שחלפו את הגשר, הוביל הנאשם את המתלונן מהרחוב לשטח אדמה בסמוך, והושיבו על סלע, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו באומרו: **"אתה שוטר, רק על זה אני צריך להרוג אותך"**. הנאשם נטל בידו אבן (להלן: **"האבן"**), הניפה מעלה, ודרש ממנו את כל מה שיש בכיסיו.

בהמשך לאמור, ובשל פחדו מהנאשם, הוציא המתלונן מכיסיו את ארנקו, בו היו, בין היתר, כרטיס אשראי, שיק, כרטיס לוטו, רישיון נהיגה וכסף מזומן בסכום של כ-485 ₪, וכן חפסת סיגריות מסוג "וינסטון" ומסרם לנאשם.

מיד לאחר מכן איים הנאשם שוב על המתלונן באומרו: **"כדי שאני לא אפרק לך את הראש עם הסלע אתה תעשה מה שאני אומר לך"**. מיד בהמשך ערך הנאשם חיפוש בכיסיו של המתלונן, תוך שהוא ממשיך להחזיק את האבן בידו.

הנאשם שאל את המתלונן כמה עולה שעון היד שענד על ידו (להלן: **"השעון"**). המתלונן השיב שאינו יודע, ומסר לנאשם את השעון, לדרישתו. כמו-כן דרש הנאשם מן המתלונן שימסור לו את הקוד לשימוש בכרטיס האשראי שלו, שהיה בארנקו, והמתלונן עשה כן.

בהמשך לאמור, דרש הנאשם מן המתלונן ללכת חזרה לתחנת הרכבת, תוך שאיים עליו באומרו: **"יש לך 3 שניות ואם אתה פותח את הפה או מסתובב אני מפוצץ לך את הראש"**, כאשר האבן מונפת מעלה, והמתלונן נמלט אל התחנה.

3. בדיון שהתקיים ביום 06.08.2020, נעתרתי לבקשתו של ב"כ הנאשם, להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר של שירות המבחן, וזאת גם בשים-לב לעמדת המאשימה.

במועד זה העיד המתלונן, וטען, כי ברמה האישית האירוע מושא כתב-האישום המתוקן לא השפיע על חייו, וזאת גם בשים-לב לכך שהוא עוסק בחינוך, מדריך בפנימייה של נערים בסיכון, ומאמין בדרך של שיקום וטיפול.

המתלונן הדגיש, כי הוא אינו כועס על הנאשם, אינו מבקש פיצוי, ומוכן לסייע לו כששתחרר.

עוד ובנוסף הדגיש המתלונן, כי הגם שאין כל היכרות בינו ובין הנאשם, הוא מאחל לו הצלחה, סולח לו, וסבור, כי להשקיע באנשים צעירים על-מנת ליתן להם הזדמנות לארגן את חייהם מחדש.

4. מתסקיר שירות המבחן, אשר הוגש ביום 10.09.2020 עלה, כי הנאשם רווק, אב לילד בן כשנה וחצי, וכי זוגתו בהריון. עוד עלה מן התסקיר, כי עובר למעצרו התגורר בדירה שכורה עם בנו, זוגתו ואימה, וכי

הואיל וזוגתו יהודייה, הם לא יכולים להינשא.

עוד ובנוסף עלה מן התסקיר, כי הנאשם גדל ברמלה, במשפחה ברוכת-ילדים, אשר מנתה תשע נפשות והורים, וכי הנאשם אינו מצוי בקשר קרוב עם אף לא אחד מבני-משפחתו. הנאשם, כך נכתב, תיאר חוויה בילדות של בדידות, דיכאון, וחוסר בהחזקה והכוונה הורית. עוד צוין בתסקיר, כי הנאשם סיים עשר שנות לימוד, וכי כבר מגיל 12 הסתובב ברחובות ללא השגחה, והתחיל לעשן חשיש, ובעקבות כך לגנוב. חייו של הנאשם, כך עולה מן התסקיר, התאפיינו בהתמכרות לסמים, ובהתנהגות רצידיביסטית, בעיקר סביב רכוש וסמים.

מן התסקיר עלה, כי לנאשם ארבע הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, רכוש, שבל"ר, והפרת הוראה חוקית, וכי הוא נידון בעבר לעונשי מאסר בפועל. באשר לעבירה מושא כתב-האישום המתוקן, צוין, כי הנאשם הותיר רושם, כמי שמבין ומודע כיום למשמעות המעשים המיוחסים לו, וחווה תחושות אובדן של שנים רבות בחייו, בשל התנהגותו העבריינית, המאסרים התכופים, והשימוש בסמים.

קצינת-המבחן ביקשה במסגרת התסקיר לנסות ולמצות את ההליך השיקומי בעניינו של הנאשם, ולדחות את הדיון בעניינו בשלושה חודשים תוך מתן הוראות על העברתו למסגרת אשפוזית "תמר" שבטמרה, וזאת הן בשים-לב לנכונותו של הנאשם להשתלב בטיפול אינטנסיבי בתחום ההתמכרויות והן לאור ההתרשמות, כי שהייתו במסגרת טיפולית אינטנסיבית עשויה להפחית מן הסיכון והחזרה על התנהגות עבריינית מצידו, וזאת מבלי להתעלם מחומרת העבירה והערכת הסיכון.

5. בדיון שהתקיים בפניי ביום 22.09.2020, הוריתי לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, וההסכמה אליה הגיעו, ולאחר שהשתכנעתי כי בנסיבות המקרה דנן ובשים-לב לאמירות החד-משמעיות של שירות המבחן שבאו בגדרי התסקיר, הן בדבר חיוניות הטיפול והן בדבר פוטנציאל השיקום, על דחיית הטענות לעונש ליום 19.10.2020, ועל העברתו של הנאשם "מדלת לדלת" ביום 30.9.2020, למסגרת אשפוזית "תמר" שבטמרה באמצעות שירות בתי הסוהר.

עוד נקבע, כי נאסר על הנאשם לצאת מגבולות האשפוזית, כאשר כל יציאה תדווח לפרקליטות ולבית המשפט ותאפשר הגשת בקשה לעיון חוזר ולמעצר עד תום ההליכים.

עוד ובנוסף נקבע, כי לקראת הדיון שנקבע ליום 19.10.2020, יגיש שירות המבחן דיווח לגבי תאריך האבחון, מידת הצלחתו והתאמת הנאשם לתהליך הטיפול הצפוי, השתלבותו של הנאשם בתהליך, וכן תכנית המשך, ככל שזו תהיה רלוונטית עבור הנאשם. בדיון האמור, הובהר לנאשם, כי קיימת אפשרות להפסקת התהליך עקב אי התאמה או הפרת כללי המקום.

6. בדיון שהתקיים ביום 19.10.2020, ומכיוון שהנאשם עזב את האשפוזית על דעת עצמו, ולא אותר, הוריתי על הוצאת צו-הבאה נגד הנאשם.

7. בדיון שהתקיים בפניי ביום 26.10.2020, ובשים-לב לכך שביום 30.9.2020 הפר הנאשם את תנאי השחרור, נמלט ממסגרת האשפוזית ושהה בבריחה עד אשר אותר על-ידי משטרת ישראל ביום 19.10.2020, הוריתי על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נגדו, כאמור בסעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים.

8. ביום 24.11.2020, נעתרתי לבקשת הנאשם לדחות את הטיעונים לעונש על-מנת שיסדיר את סוגית ייצוגו בהליך, ויפעל לשם צירוף תיק נוסף, לבקשתו, מבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

9. ביום 01.02.2021, ביקש הנאשם לצרף שני תיקים נוספים, להליך האמור בעניינו, האחד מבית המשפט המחוזי בבאר-שבע ת"פ 58579-10-20 (להלן: "**תיק באר-שבע**") והשני מבית משפט השלום באילת ת"פ 42728-06-19 (להלן: "**תיק אילת**"), והודה בעובדות שני כתבי-האישום הנוספים.

בו ביום התרתי את צירוף כתבי האישום בתיק באר-שבע ובתיק אילת, ולאחר שכתבי-האישום הוקראו והוסברו לנאשם, אשר הודה בהם, הרשעתי את הנאשם בעבירות המיוחסות לו: בתיק באר-שבע - עבירת שוד, לפי סעיף 402 לחוק העונשין, ועבירת הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 286 לחוק העונשין, ובתיק אילת - עבירת גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

10. על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן בתיק באר-שבע, ביום 22.09.2020 במסגרת ת"פ 18488-03-20 החליט בית המשפט המחוזי בחיפה, על העברתו של הנאשם ביום 30.09.2020 למסגרת אשפוזית "תמר" שבטמרה (להלן: "**האשפוזית**"), בקבעו, כי נאסר על הנאשם לצאת מגבולות האשפוזית (להלן: "**ההוראה החוקית**").

ביום 30.09.2020 הועבר הנאשם לאשפוזית, ומספר שעות לאחר קליטתו, ברח הנאשם מן האשפוזית.

ביום 15.10.2020 בשעה 03:30 או בסמוך לכך, ישב י.ת. (להלן: **המתלון בתיק באר-שבע**) על מעקה המזרקות שמצוי בשדרות בן-גוריון באשקלון עם כלבו, כשלצידו האופניים החשמליים שלו (להלן: "**האופניים**"), כאשר הטלפון הנייד שלו מסוג SAMSUNG 10 NOTE, מונח במתקן נשיאה מיוחד על-גבי האופניים (להלן: "**הטלפון הנייד בתיק באר-שבע**", "**המתקן**" בהתאמה).

הנאשם שהיה במקום כשמסיכה כירורגית על פניו וכובע על ראשו, ניגש אל המתלון, הציג את עצמו בפניו כשוטר, ושאל את המתלון מדוע הוא מסתובב בחוץ ללא מסיכה.

המתלון אשר חשד בנאשם, ניסה להוציא את מפתחות האופניים מן המתג. בשלב זה, הכה הנאשם באגרופו בראשו של המתלון. המתלון קם ממקומו כדי למנוע מן הנאשם לגנוב את האופניים, אך

הנאשם הצליח להגיע אל האופניים, ואחז בהם במטרה לגנבם.

הנאשם לא הצליח לגנוב את האופניים, הואיל ונפל עימם ארצה, או אז לקח מן המתקן את הטלפון הנייד של המתלון במטרה לגנבו.

המתלון התקרב אל הנאשם כדי למנוע ממנו לגנוב את הטלפון הנייד, והנאשם בתגובה, בעט במתלון באזור בטנו. המתלון, אשר ניסה למנוע מן הנאשם לגנוב את רכשו, הכה את הנאשם, אשר הכה את המתלון בחזרה.

המתלון נסוג לאחור, והנאשם ניגש שוב אל האופניים, שהיו על הרצפה וניסה להרימם במטרה לגנבם. המתלון התקרב אל הנאשם כדי למנוע ממנו לעשות כן, והנאשם הדף את האופניים לכיוון המתלון, וברח מן המקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון חבלות בראשו ובידיו.

11. על-פי עובדות כתב-האישום בתיק אילת, ביום 16.06.2018 או בסמוך לכך, בבית אלמוג באילת, נטל ונשא הנאשם את הטלפון הנייד של גטאהון מקונן (להלן: "**המתלון בתיק אילת**") במרמה, בכך שביקש ממנו להתקשר מן הטלפון הנייד והמתלון הסכים.

בהמשך לאמור, ובעודו מדבר בטלפון הנייד של המתלון, התרחק הנאשם מן המתלון, עד שעזב את המקום, כשהטלפון הנייד ברשותו.

12. ביום 23.02.2021 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

במסגרת הראיות לעונש הגישה ב"כ המאשימה תדפיס מידע פלילי של הנאשם, כתב-אישום, הכרעת-דין וגזר-דין בת"פ 38899-12-14, וכן הוגשו טיעונים לעונש בכתב ואסופת פסיקה רלוונטית.

לטענת ב"כ המאשימה, יש לראות בשלושת האירועים בהם הודה הנאשם כאירועים נפרדים שאינם קשורים זה בזה, עת לכל אחד מן האירועים האמורים קיימת חומרה שונה.

עוד נטען, כי בתיק מושא כתב-האישום המתוקן על מתחם הענישה ההולם לנוע בין 2.5-5.5 שנות מאסר בפועל. גם בתיק באר-שבע, כך נטען, על המתחם לנוע גם בין 2.5-5.5 שנות מאסר בפועל. בתיק אילת, סברה המאשימה, כי על המתחם לנוע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל.

עוד ובנוסף נטען, כי בשים-לב לנתוניו האישיים של הנאשם, נדרשת הן הרתעה אישית והן הרתעה ציבורית, יש לגזור עליו בכל אחד מן המתחמים ענישה ברף העליון של המתחם באופן מצטבר, וכן להפעיל את המאסר המותנה בן 6 חודשים באופן מצטבר לעונשים שיושטו. בנוסף, כך לטענת ב"כ המאשימה, יש לגזור על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי לנפגעי העבירה בשני התיקים שצורפו.

13. גם ב"כ הנאשם הגיש טיעונים לעונד בכתב ואסופת פסיקה, וטען, כי בתיק מושא כתב-האישום המתוקן, הועמד הנאשם לדין, והודה בעובדות כתב-האישום המתוקן בגין עבירת שוד בנסיבות מחמירות, כאשר הנסיבה המחמירה היא האבן, בעוד שבתיק באר-שבע, כך לטענת ב"כ הנאשם, מדובר בעבירה של שוד ללא הנסיבות המחמירות. לפיכך, סבור ב"כ הנאשם, כי בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בנסיבות ובעבירות שבהן הודה הנאשם.

עוד נטען, כי העובדה שהנאשם היה בבריחה ממשמורת חוקית, אינה חלק מנסיבה מחמירה לצורך הרתעת הרבים כמצוות החוק, וממילא הנאשם לא הואשם בכך בתיק באר-שבע, אלא בעבירה של הפרת הוראה חוקית, שאין בה כדי להחמיר בענישה או להצביע על הצורך בהרתעת הרבים, ולפיכך, יש לקחת אותה כשיקול בתוך המתחם בלבד.

לטענת ב"כ הנאשם המנעד הקיים בענישה בעבירות שוד הוא רחב, ותלוי ברכיבים שונים, כגון: המעשה עצמו, נוכחות של אנשים נוספים, שוד בחבורה, שימוש בכלי-נשק חם או קר. בענייננו, כך נטען, לא ניתן להשוות בין הנפת אבן לשליפת סכין.

לפיכך, ובהתאם לפסיקות המצורפות, כך לטענת ב"כ הנאשם, על מתחם הענישה ההולם לנוע בין 6-24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה לעדותו של המתלונן מיום 06.08.2020, לפיה לולא היה המתלונן נקרא לעדות כבר שוכח מן האירוע מושא כתב-האישום המתוקן. בנוסף, כך נטען, יש ליתן את הדעת לדבריו של המתלונן, שעל אף שאין כל היכרות בינו לבין הנאשם, סבר, כי יש להעדיף בעניינו של הנאשם את הדרך השיקומית, ולהעדיף אותה על-פני הדרך העונשית.

עוד נטען, כי בתיקי באר-שבע ואילת אין כל פירוט לגבי גובה הנזק, עת אין כל אזכור לעניין סוג הטלפון הסלולרי או שוויו הכספי. עוד יש ליתן את הדעת, כך לטענת ב"כ הנאשם, כי לא הייתה כל פגיעה פיזית ממשית במתלונן, למעט האיום שנאמר בעל-פה.

ב"כ הנאשם הפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה, כי הנאשם כבן 23, אב לילד קטן, וילדות מורכבת. ב"כ הנאשם טען, כי יש רצונו של הנאשם לבצע צירוף תיקים מצביע על רצונו להשתקם, ולפתוח בדף חדש, וזאת גם בשים-לב לעובדה, כי הנאשם נמנה על קבוצת הבגירים הצעירים שסיכויי שיקומם גבוהים יותר.

עוד ובנוסף נטען, כי הנאשם שהה במעצר מיום 28.02.2020 עד ליום 30.09.2020, נעצר שוב ביום 19.10.2020, ונמצא במעצר מאותו מועד עד להיום, משמע כתקופה מצטברת של כ-11 חודשים. לטענת בא-כוחו של הנאשם, הוא מוחזק תנאים קשים עבורו, הואיל ומקום מעצרו מרוחק מאוד ממקום מגורי משפחתו או בת-זוגו, ונוכח תנאי המעצר בתקופת מגפת הקורונה.

משכך, עתר ב"כ הנאשם, בשים-לב למכלול הנסיבות, כי בגזירת עונשו של הנאשם, יסתפק בית המשפט בתקופת המעצר המצטברת שרוצתה עד היום. עוד ביקש ב"כ הנאשם להימנע מהטלת סנקציה כספית על הנאשם, הואיל וכל חיוב כספי ירבוץ על הנאשם, וחוסר יכולתו לעמוד בחוב, תגרום לנסיגה נוספת במצבו עם שחרורו.

14. אף הנאשם העיד, וטען, כי הוא מצר על מעשיו, וכי ביצע את העבירות על-מנת לרכוש אוכל ולא על-מנת להתעשר. בהמשך דבריו, הביע הנאשם רצון לפתוח דף חדש עם שחרורו.

15. כאמור כבר לעיל, הצדדים הגישו טיעונים לעונש בכתב.

לטענת המאשימה, על אף גילו הצעיר של הנאשם, לחובתו עבר פלילי מכביד, הכולל ארבע הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות, כאשר שתיים מהן בגין, בין היתר, ביצוע שוד בנסיבות מחמירות. בשנת 2014, כך לטענת המאשימה, הושת על הנאשם, בין היתר, מאסר למשך שנה בגין ביצוע שוד בנסיבות מחמירות, ובשנת 2015 הושת עליו מאסר למשך 28 חודשים בגין ביצוע שוד בנסיבות מחמירות. את העבירה מושא כתב-האישום המתוקן שבפנינו ביצע הנאשם כחצי שנה לאחר שחרורו מן המאסר.

בנוסף, כך נטען, תלוי ועומד כנגד הנאשם מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר הושת עליו בת"פ 38899-12-14 (מחוזי מרכז), בגין עבירות אלימות או רכוש מסוג עוון.

עוד נטען, כי הנאשם שהה במעצר מיום 28.02.2020 ועד ליום 30.09.2020, אז הועבר בהוראות בית המשפט למסגרת אשפוזית "תמר" שבטמרה. ביום 30.09.2020 נמלט הנאשם ממסגרת האשפוזית עד אשר אותר ונעצר ביום 19.10.2020, ומאז הוא שוהה במעצר.

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, כך לטענת המאשימה, הם שמירה על שלמות הגוף וכבוד האדם, פגיעה ברכוש ובקניין, בתחושת הביטחון ובסדר החברתי.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בתיק מושא כתב-האישום המתוקן שבפנינו, טענה המאשימה, כי מדובר בשוד חמור, אשר בוצע בשעת לילה מאוחרת, כלפי קורבן אקראי, תוך שימוש בנשק קר, וכי אין כל נסיבה מקלה, אשר הביאה את הנאשם לביצוע העבירה.

עוד נטען, כי הנזק שצפוי היה להיגרם ממעשיו של הנאשם הוא גדול, נוכח פוטנציאל השימוש באלימות פיזית, עת הנאשם היה מצויד באבן אותה הניף לעבר המתלונן. הואיל וחלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה בלעדי, לא הייתה לו כל סיבה לביצוע העבירה, והמעשים בוצעו תוך שימוש באלימות מילולית ונשק קר, טוענת המאשימה, כי יש לקבוע מתחם ענישה חמור.

באשר לנסיבות הקשורות בתיק באר-שבע, טענה המאשימה, כי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה דומות, עת מדובר שם בשוד שבוצע בשעת לילה מאוחרת, כלפי קורבן אקראי, תוך שימוש באלימות. גם שם, כן נטען, אין כל הסיבה מקלה, אשר הביאה את הנאשם לביצוע העבירה, וכי הואיל וחלקו של הנאשם היה בלעדי, לא הייתה לו כל מצוקה נפשית, והמעשים בוצעו תוך שימוש באלימות, יש לקבוע מתחם ענישה חמור.

המאשימה סברה, כי יש ליתן את הדעת לכך שהשוד בתיק באר-שבע בוצע עת הנאשם הפר הוראה חוקית, ונמלט מן האשפוזית, שעה שמדובר בתעוזה עבריינית המעידה על מורא מאימת הדין ומרשויות החוק.

בנוגע לתיק אילת, טענה המאשימה, כי מדובר באירוע של גניבת טלפון נייד, בשעת לילה מאוחרת, במרמה, כלפי קורבן אקראי.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית, לטעמה.

ב-ע"פ 6086/15 **רשיד נ' מדינת ישראל** (17.07.2016) (להלן: "**עניין רשיד**"), הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירות של שוד, ניסיון לשוד, שיבוש מהלכי משפט והפרת הוראה חוקית. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של 18-48 חודשי מאסר בגין עבירות האישום הראשון, ומתחם של 18-54 חודשי מאסר בגין עבירות האישום השני, וגזר עליו, נוכח עברו הפלילי המכביד, 54 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וכמו-כן הפעיל מאסר על תנאי של שנת מאסר, במצטבר, שהוטל על הנאשם בתיק קודם. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון, נדחה.

ב-ע"פ 3658/14 **יליסיב נ' מדינת ישראל** (23.01.2015), הורשע הנאשם בביצוע שוד בנסיבות מחמירות ונדון לארבע שנות מאסר, וזאת גם בשים-לב לעברו הפלילי המכביד, ולנסיבות המקרה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3-6 שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של הנאשם על חומרת הענישה.

ב-ע"פ 936/14 **אברהם נ' מדינת ישראל** (31.08.2014) (להלן: "**עניין אברהם**"), הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירת שוד בנסיבות מחמירות, ובית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה, אשר נע בין 6-24 חודשי מאסר, וזאת בשים-לב לעברו הנקי של הנאשם, גילו הצעיר והיותו פליט בארץ זרה, ללא תמיכה משפחתית. על הנאשם נגזרו 20 חודשי מאסר בפועל, וערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ב-ע"פ 7684/13 פלוני נ' מדינת ישראל (16.03.2014), הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירת שוד, בכך שסטר למתלונן ושדד ממנו את הטלפון הנייד. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין שנת מאסר אחת לשלוש שנות מאסר, וגזר עליו 21 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את ערעורו.

ב-ע"פ 5535/12 כאברי ובשיר נ' מדינת ישראל (01.05.2013), דובר בשני נאשמים מבקשי מקלט בישראל שהורשעו בעבירות שוד. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3-6 שנות מאסר, וגזר על הנאשמים 4.5 שנות מאסר וארבע שנות מאסר בהתאמה. בית המשפט העליון הקל בעונשם של הנאשמים וגזר עליהם 46 חודשי מאסר בפועל ו-40 חודשי מאסר בפועל בהתאמה.

נוכח האמור לעיל, סברה המאשימה, כי יש לקבוע שלושה מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהתיקים שבענייננו, כאשר בתיק מושא כתב-האישום המתוקן יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 2.5-5.5 שנות מאסר בפועל. בתיק באר-שבע סבורה המאשימה, כי יש לקבוע מתחם ענישה שנע בין 2.5-5.5 שנות מאסר בפועל, ובתיק אילת מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל.

לעניין נסיבותיו האישיות של הנאשם, טענה המאשימה, כי ניתן לזקוף לזכותו את העובדה, כי הודה בכתבי-האישום, חסך זמן שיפוטי יקר, וחסך את שמיעת עדויות נפגעי העבירה.

לטענת המאשימה, לא מתקיימות בענייניו של הנאשם נסיבות המצדיקות סטייה ממתחם הענישה, הואיל ושרות המבחן נמנע ממתן המלצה טיפולית, וזאת לנוכח התנהלותו של הנאשם, וברichtו מן האשפוזית. עוד נטען, כי שרות המבחן העריך, כי ללא התערבות טיפולית קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות עבריינית מצד הנאשם.

עוד נטען, כי לאור החומרה הרבה של מעשי הנאשם, עברו הפלילי המכביד בעבירות דומות, העובדה שביצע עבירה נוספת עת הפר הוראה חוקית, עונשו צריך להוות הן הרתעה אישית עבורו, והן הרתעת הרבים. לפיכך, טענה המאשימה, כי על העונש להיות ברף העליון של כל אחד ממתחמי הענישה. עוד ובנוסף סברה המאשימה, כי יש להפעיל את המאסר המותנה בן 6 חודשים במצטבר לעונשים שיושטו על הנאשם, לגזור על הנאשם גם מאסר על תנאי משמעותי, וכן לפצות את נפגעי העבירה בתיק באר-שבע ובתיק אילת.

16. מנגד טען ב"כ הנאשם, כי נוכח הוראת סעיף 40 יג לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או אירועים שונים, וכי בענייננו על בית המשפט להביא בחשבון את כלל האירועים בהם הודה הנאשם, והנסיבות המיוחדות של כל אחד מן האירועים האמורים.

ב"כ הנאשם לא חלק על כך שמעשי הנאשם פגעו בערכים חברתיים מוגנים, אולם טען, כי יש להבחין במדרגים שונים של חומרה בעבירות שוד, וכי אין דינו של שוד בו ננקטת אלימות מופרזת כלפי אדם חסר ישע או תוך כדי גרימת נזקים גופניים משמעותיים לקורבן העבירה כדינו של שוד בלתי מתוכנן, שבו הקורבן כלל לא נפגע. בענייניו של הנאשם, כך נטען, יש ליתן את הדעת לדבריו של המתלונן בכתב-

האישום המתוקן, לפיהם יש להעדיף את שיקומו של הנאשם על-פני הענשתו. כמין-כן, כך נטען, יש להבחין בין שוד מתוכנן ומתוחכם לבין שוד ספונטני ללא מחשבה תחילה.

לטענת ב"כ הנאשם, בהתייחס לשלושת האישומים שבעניינו של הנאשם, הפגיעה בערך המוגן היא נמוכה, הואיל והאירועים נעדרו תכנון או תחכום, וכי הנשק שיוחס לנאשם בכתב-האישום המתוקן הוא אבן ולא סכין. עוד נטען, כי בכתב-האישום המתוקן לא היה כלל שימוש באלימות. בתיק באר-שבע, כך נטען, הגם שלמתלונן נגרמו חבלות בראשו ובידיו (מבלי שאלו תוארו בכתב-האישום), אין להתעלם מכך שגם הנאשם הותקף על-ידי המתלונן, ומכל מקום, כך נטען, מדובר באלימות ברף הנמוך.

לטענת ב"כ הנאשם, בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירות שוד בנסיבות דומות, מובילה למסקנה, כי היא נעה בין 6-24 חודשי מאסר בפועל, וכן עונשים נלווים.

ב"כ הנאשם הפנה ל-ע"פ 2817/15 **פרטוש נ' מדינת ישראל** (01.07.2015), שם הורשעו שני נאשמים לאחר הודאתם בביצוע עבירות שוד בנסיבות מחמירות, וכן בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשמים 24 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית. בית המשפט העליון הפחית מעונשם של הנאשמים, וגזר עליהם 15 חודשי מאסר בפועל.

ב-ע"פ 5942/13 **מג'ד נ' מדינת ישראל** (10.02.2014), הורשע הנאשם בביצוע עבירת שוד, עת משך בכוח טלפון נייד מידיה של ילדה בת 12.5 ונמלט מן המקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 6-24 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, לריצוי בדרך של עבודות שירות. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.

ב-ע"פ 7655/12 **פייסל נ' מדינת ישראל** (04.04.2013) (להלן: "**עניין פייסל**"), הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירת שוד, ובית המשפט המחוזי גזר עליו 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הנאשם, וקבע, כי מתחם הענישה הראוי לעבירות שוד, אשר בוצעו ללא תכנון מוקדם, ללא שימוש בנשק, ולקורבן לא נגרמו נזקים חמורים נע בין 6-24 חודשי מאסר.

ב-ת"פ (חי') 48024-03-17 **מדינת ישראל נ' פייבושנקו** (14.06.2018), שם הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירת שוד, ובית המשפט המחוזי קבע, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 6 חודשי מאסר הניתנים לריצוי בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בית 300 שעות של המשפט המחוזי חרג ממתחם הענישה משיקולי שיקום, האריך את המאסר המותנה, והטיל 300 שעות שרות למען הציבור, צו-פיקוח ופיצוי.

ב-ע"פ 7240/13 **סבהט נ' מדינת ישראל** (18.05.2014), נגזרו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל בצירוף רכיבי ענישה נלווים, בגין הרשעתו בביצוע עבירת שוד מזויין בתחנת-דלק. בית המשפט המחוזי

קבע מתחם ענישה שנע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נטען, כי האירועים המתוארים בכתב-האישום השונים לא היו חלק מתכנון מוקדם, ולא היה בהם שימוש בנשק חם או קר שסוגל לדקור אדם או אלימות קשה או התעללות. עוד נטען, כי המתלונן בכתב-האישום המתוקן העיד, וניתן היה להתרשם מעדותו, כי לא נגרם לו כל נזק. בתיק באר-שבע, כך נטען, אין לזקוף לחובתו של הנאשם את החבלות שנגרמו למתלונן, הואיל וכתב-האישום נעדר פירוט חבלות אלו. בתיק אילת, כך נטען, לא נכללו בכתב-האישום ראיות לנזק, ומשכך יש לנקוט עם הנאשם בפרשנות מקלה, קרי, נזק כספי ברף הנמוך.

בגזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, כך לטענת בא-כוחו, יש ליתן את הדעת לנסיבות חייו הקשות, כעולה מן התסקיר שהוגש בעניינו, לרבות, גילו הצעיר של הנאשם, העובדה, כי הוא אינו מצוי בקשר עם משפחתו וסובל מבדידות וניכור מצידם. עוד יש ליתן את הדעת, כך נטען, להיותו של הנאשם אב לילד בן כשנה וחצי, ולכך שזוגתו, צעירה כבת 18 בהריון.

עוד נטען, כי סיכויי שיקומו של הנאשם הם סיכויים ממשיים, וכי נוכח גילו הצעיר, הוא נמנה עם קבוצת "בגירים צעירים", לגביהם נקבע, כי סיכויי שיקומם גבוהים יותר. לפיכך סבור ב"כ הנאשם, כי על עונשו של הנאשם להימצא ברף התחתון של המתחם.

לטענת בא-כוחו של הנאשם, מתחמי הענישה שנטענו על-ידי המאשימה אינם מבוססים ומחטיאים את מטרות הענישה.

17. כפי שפורט בהרחבה לעיל, הנאשם צירף לתיק מושא כתב-האישום המתוקן, שני תיקים נוספים, וברי, כי ענייננו בריבוי עבירות, כפי שאלו נקבעו בסעיף 40 יג לחוק העונשין:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

מכאן עולה השאלה, האם יש לראות באירועים האמורים בשלושת כתבי-האישום כאירוע אחד, או שמא יש לראותם כמספר אירועים שונים, ואזי לקבוע מתחם ענישה לכל אחד מהם?

אפנה לדבריה של כב' השופטת ד. ברק-ארז ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), פסקה 5:

לשיטתי, נקודת המוצא לפרשנותו של המונח "אירוע" צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה"אירוע". ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדר ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שניתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות יימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות).

וכן לדבריו של כב' השופט נ. סולברג ב-ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (03.09.2015), בפסקאות 21-23:

"משידענו מהי התכלית - לקדם את האחידות בענישה ולשפר את ההלימה - יש לבחון מהי הדרך שיבור לו בית המשפט בבקשו להגשים תכלית זו, קרי - כיצד ידע להבחין בין מעשים אשר יש לראותם כאירוע אחד, לבין מעשים אשר יש להפרידם לכמה אירועים שונים? כאמור, בעניין ג'אבר נקבע בדעת הרוב כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ואשר ניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת ייחשבו לאירוע אחד (פסקה 5 לחוות דעתה של השופטת ברק-ארז, ופסקה 2 לחוות דעתו של השופט פוגלמן).

כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או אתהימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא

ישקף את סיפור המעשה כהווייתו.

אם בחינת הנסיבות העובדתיות הובילה את בית המשפט למסקנה כי יש לראות את העניין שלפניו ככמה אירועים, אזי יקבע מתחמי ענישה נפרדים כאמור בסעיף 40(ב) לחוק. במצב דברים זה, רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע (ואז לקבוע את מידת החפיפה בין העונשים או את הצטברותם), או לגזור עונש כולל לכל האירועים. מנגד, אם קבע בית המשפט כי באירוע אחד מדובר, אזי עליו לקבוע מתחם ענישה אחד לאירוע כולו, ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע (סעיף 40(א) לחוק).

הואיל ובעניינו של הנאשם, מדובר במספר עבירות המצויות בשלושה כתבי-אישום שונים, עת העבירות האמורות בוצעו במועדים שונים לחלוטין, כלפי שלושה קורבנות שונים, סבורני, כי העבירות מהוות כמה אירועים.

נוכח האמור לעיל, ראשית, אקבע מתחמי ענישה הולמים לכל אחד מן האירועים כמצוות המחוקק, ולבסוף אקבע עונש כולל לכל האירועים יחד.

18. פסיקה עקבית וארוכת שנים של בית המשפט העליון מצביעה על החומרה בה רואים את עבירת השוד, ועל הצורך לנהוג ביד קשה במבצעה. נכון הדבר ביתר-שאת עת מדובר בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות.

אפנה לדבריו של כב' השופט ע. פוגלמן ב- ע"פ 8696/18 מדינת ישראל נ' עדנאן מני (18.04.2019):

בפסיקת בית משפט זה תוארה לא אחת חומרתה של עבירת השוד בנסיבות מחמירות, הפוגעת בביטחון האזרחי של הפרט וברכשו, וכן בתחושת הביטחון של הציבור בכללותו, בשלום וברווחתו (ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (6.1.2015); ע"פ 8205/12 דדון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (26.12.2013)). הענישה בעבירות מעין אלו, כך נפסק, צריכה לבטא את הסלידה החברתית העמוקה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע "לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם" (ע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (27.12.2012); עניין מיכלאשוילי, פסקה 7).

בענייננו, בל נשכח, כי הנאשם הורשע בתיק באר-שבע גם בעבירה של הפרת הוראה חוקית.

עוד ובנוסף, הורשע הנאשם בתיק אילת גם בעבירה של גניבה, שאף היא עבירה חמורה.

19. הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם בעבירות העיקריות מושא ענייננו הם רבים, ובהם כבוד-האדם, שלמות גופו, ביטחונו וחיייו של נפגע העבירה, תחושת הביטחון האישי, הסדר החברתי ושלומו הציבורי, וכן הרכוש והקניין.

יודגש, כי עבירות אלו אינן פוגעות "רק" בקורבן העבירה הספציפי, שקניינו ניטל ממנו בכוח הזרוע, כי אם גם בציבור כולו, ובתחושת הביטחון שלו.

אפנה לדבריה של כב' השופטת ד. ברק ארז ב-ע"פ 6862/13 חז'אזי נ' מדינת ישראל (07.07.2014):

"כאמור, המערער הורשע בעבירת שוד, הנחשבת לעבירה חמורה, לנוכח העובדה שהיא משלבת בין פגיעה בקניין ובגוף, אף כאשר האלימות הנלווית לה היא מינורית יחסית (ראו: ע"פ 5541/11 אזולאי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 25 ו-41 (13.12.2012)). תלישת השרשרת מצווארו של המתלונן, כפי שציינה באת-כוח המדינה, הייתה כרוכה גם במימד של חדירה למרחב האישי האינטימי שלו. באופן כללי יותר, עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת. על כן, אין מקום לראות את העבירה שבה נכשל המערער כעבירה קלה, גם אם קיימים מעשי שוד הנעברים בנסיבות מחמירות יותר (עובדה שמתבטאת כמובן במדיניות הענישה ביחס אליהם)".

לא זו אף זו, פסיקת בית המשפט העליון אף עמדה על החומרה היתרה בה יש להתייחס לאותם עבריינים, שמחפשים טרף קל, בדמות המתלוננים שבענייננו, אשר כל "חטאם" הוא, שהם מחזיקים בטלפונים ניידים ואינם יכולים להתנגד לדרישות העבריינים, עת חייהם ושלמות גופם מונחות על כף המאזניים.

אפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א. שהם ב-ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2013) בפסקה 13:

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה", כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין (ראו, לעניין זה, דברי חברתי, המשנה לנשיא מ' נאור בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל (31.7.2012)[פורסם בנבו]). מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובביטחונם של הציבור בכללותו.

על רמת הענישה בעבירות אלה, ועל מגמת ההחמרה בענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה בע"פ 3683/12 צגוקי נ' מדינת ישראל (20.12.2012)[פורסם בנבו] ; ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל (21.4.2013) [פורסם בנבו] ולאחרונה, ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013)[פורסם בנבו] , שם הועמדו עונשי המאסר, אשר הושתו על המערערים שהיו נטולי עבר פלילי, על 40 ו-46 חודשי מאסר לריצוי בפועל".

20. כעולה מעובדות שלושת כתבי-האישום, גם המתלוננים בענייננו הותקפו בעודם נמצאים הם ברחוב לתומם. הגם שהמתלוננים בכתב-האישום המתוקן ובתיק אילת לא נפגעו, השוד של המתלון בתיק באר-שבע הותיר בו חבלות.

יפים לענייננו דבריו של כב' השופט מ. מזוז בעניין רשיד, פסקה 8:

".... תקיפתם האלימה בידי המערער הותירה בהם פצעים פיזיים, ובוודאי גם נפשיים, ולענין זה כבר נקבע ש"אין צורך בכל מקרה בתסקירי קרבן כדי לחוש את הטראומה העוברת על הקרבן" (ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה ט (27.5.2014) [פורסם בנבו]). פגיעה בביטחון הציבור קשה עוד יותר לאבחון ומדידה, אולם אף היא נלמדת מן ההיגיון.

ודוק, על-פי עובדות כתב-האישום המתוקן פנה הנאשם אל המתלון וביקש ממנו להשתמש בפלאפון שלו לצורך ביצוע שיחה טלפונית. המתלון הסכים, ומסר לנאשם את הפלאפון. בשלב זה ביקש הנאשם מן המתלון שיתקדם עימו ברחוב בתואנת שווא לפיה בכוונת הנאשם לפגוש שם אדם שיסיעו מן המקום.

המתלון שעה לבקשתו של הנאשם, והנאשם הוביל את המתלון לאורך הרחוב עד סמוך לגשר, כאשר הפלאפון בידו של הנאשם. המתלון ביקש מן הנאשם שישב לו את הפלאפון, והנאשם סירב.

לאחר שחלפו את הגשר, הוביל הנאשם את המתלון מהרחוב לשטח אדמה בסמוך, והושיבו על סלע, ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו באומרו: "אתה שוטר, רק על זה אני צריך להרוג אותך". הנאשם נטל בידו אבן, הניפה מעלה, ודרש מהמתלון את כל מה שיש בכיסיו.

בהמשך לאמור, הוציא המתלון מכיסיו את ארנקו, ומסרו לנאשם. מיד לאחר מכן איים הנאשם שוב על המתלון באומרו: "כדי שאני לא אפרק לך את הראש עם הסלע אתה תעשה מה שאני אומר לך". מיד בהמשך ערך הנאשם חיפוש בכיסיו של המתלון, תוך שהוא ממשיך להחזיק את האבן בידו.

בהמשך לאמור, דרש הנאשם מן המתלון ללכת חזרה לתחנת הרכבת, תוך שאיים עליו באומרו: "יש

לך 3 שניות ואם אתה פותח את הפה או מסתובב אני מפוצץ לך את הראש", כאשר האבן מונפת מעלה, והמתלון נמלט אל התחנה.

על-פי עובדות תיק באר-שבע, ישב המתלון בתיק באר-שבע על מעקה המזרקות באשקלון עם כלבו, כשלצידו האופניים החשמליים שלו, כאשר הטלפון הנייד שלו מונח במתקן נשיאה מיוחד על-גבי האופניים. הנאשם שהיה במקום כשמסיכה כירורגית על פניו וכובע על ראשו, ניגש אל המתלון, הציג את עצמו בפניו כשוטר, ושאל את המתלון מדוע הוא מסתובב בחוץ ללא מסיכה.

המתלון אשר חשד בנאשם, ניסה להוציא את מפתחות האופניים מן המתג. בשלב זה, הכה הנאשם באגרופו בראשו של המתלון. המתלון קם ממקומו כדי למנוע מן הנאשם לגנוב את האופניים, אך הנאשם הצליח להגיע אל האופניים, ואחז בהם במטרה לגנבם. הנאשם לא הצליח לגנוב את האופניים, הואיל ונפל עימם ארצה, או אז לקח מן המתקן את הטלפון הנייד של המתלון במטרה לגנבו.

המתלון התקרב אל הנאשם כדי למנוע ממנו לגנוב את הטלפון הנייד, והנאשם בתגובה, בעט במתלון באזור בטנו. המתלון, אשר ניסה למנוע מן הנאשם לגנוב את רכשו, הכה את הנאשם, אשר הכה את המתלון בחזרה. המתלון נסוג לאחור, והנאשם ניגש שוב אל האופניים, שהיו על הרצפה וניסה להרימם במטרה לגנבם. המתלון התקרב אל הנאשם כדי למנוע ממנו לעשות כן, והנאשם הדף את האופניים לכיוון המתלון, וברח מן המקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון חבלות בראשו ובידיו.

כמו-כן עולה מ עובדות כתב-האישום בתיק אילת, כי הנאשם נטל ונשא את הטלפון הנייד של המתלון שסבמרמה, בכך שביקש ממנו להתקשר מן הטלפון הנייד והמתלון הסכים. בהמשך לאמור, ובעודו מדבר בטלפון הנייד של המתלון, התרחק הנאשם מן המתלון, עד שעזב את המקום, כשהטלפון הנייד ברשותו.

עולה בבירור מן האמור לעיל, כי לנאשם היו הזדמנויות למכביר לעצור את מעשיו בכל רגע נתון, דא עקא, הוא לא עשה כן. נהפוך הוא - הנאשם עשה כל שלא ידו על-מנת שמעשי הגניבה והשוד השוד יצלחו.

בנוסף, גם אם במבחן התוצאה לא נגרמו לשלושת המתלוננים נזקים קשים, הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע, אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים משליטה, ואזי אחריתם מי ישורנו?

21. מתחם הענישה בעבירות השוד תלוי בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה, וכך קבעה כב' השופטת ע. ברון ב-ע"פ 4442/19 **מדינת ישראל נ' שוץ ואח'** (13.11.2019)

"לעבירת השוד בנסיבות מחמירות פנים רבות ומשכך הענישה בגינה היא מגוונת "בשל השוני במידת הפגיעה בערכים המוגנים ובמאפיינים הנסיבתיים של המקרים השונים ובכלל זה שימוש בנשק וסוג הנשק; מידת האלימות שהופעלה ותוצאותיה; חומרת הפגיעה של הקורבן; זהות הקורבן כמשתתף לקבוצות הטעונות הגנה יתרה כמו למשל קשישים (ע"פ 3338/13 טחימר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] סעיף 3 לפסק הדין (19.2.2015) או עובדי לילה בתחנות דלק ונהגי מוניות (ע"פ 1698/16 דמלאו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2016) [להלן: עניין דמלאו, ע'ב']"); מידת התכנון; הנזק הכלכלי והנפשי שנגרם וכיוצא באלה היבטים, המשמשים שיקולים בקביעת מתחם העונש ההולם". (ע"פ 5430/16 אפשטיין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 12 (1.8.2017))."

באי-כוח הצדדים הפנו לפסיקה רלוונטית, והגישו לעיוני אסופה נרחבת של פסיקה.

עולה בבירור, כי קיים מנעד רחב ביותר של פסיקה באשר לענישה בעבירות האמורות. מחד-גיסא, קיימת פסיקה שבה הסתפקו בתי המשפט בהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות או לחלופין הטילו על הנאשמים עונשי מאסר לא ארוכים, ומאידך גיסא, קיימת פסיקה, שבה עמדו בתי המשפט על-כך שיש להטיל על נאשמים בעבירות שוד ענישה מוחשית, אשר תכלול תקופת מאסר משמעותית מאחורי סורג ובריח.

22. קראתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים.

מן הפסיקה אליה הפנתה המאשימה עולות נסיבות חמורות מן הנסיבות אשר מתוארות בכתב-האישום המתוקן בעניינו, לרבות, שימוש באלימות קשה, ופגיעה פיזית במתלוננים.

מנגד, לאורכה ולרוחבה של הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם עולה, כי גם בהן הנסיבות שונות בתכלית מאלו שבעניינו של הנאשם שבפניי, לרבות העובדה, כי חלקן נדונו בערכאות הערעור השונות, וכי ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את חומרת הדין עם הנאשמים, וכי חלק מן הנאשמים היו קטינים, או שהיו בענינם תסקירים חיוביים.

בנוסף אפנה לדבריו של כב' השופט מ. מזוז, בפסקה 10, בעניין רשיד, בהתייחסו לעניין פייסל אליו הפנה ב"כ הנאשם:

"ההפניה של המערער לענין פייסל, כמייצג כביכול את רמת הענישה ההולמת בעניינו, אין בה ממש. בענין פייסל נידון המערער ל- 30 חודשי מאסר אך עונשו הופחת בערעור ל- 20 חודשי מאסר, אלא שאין כל דמיון בין המקרים. בענין פייסל מדובר היה באירוע שוד אחד, ללא תכנון מוקדם, עם רמת אלימות יותר נמוכה, של נאשם צעיר ללא עבר פלילי. בכל הרכיבים שפורטו שונה עניינו של המערער דנן, לחומרה, מהמקרה בענין פייסל: מדובר בשני מקרים ובעבירות

נלוות נוספות, שבוצעו מתוך תכנון מוקדם, באלימות חמורה יותר ועל ידי עבריין רצידיביסט".

לצד הפסיקה האמורה, מעיון מעמיק בהלכות, עולה, כי בית המשפט העליון התווה בפסיקה עקבית מדיניות ענישה מחמירה בעבירות של גניבה ושוד בכלל, ובאלו שעניינם במכשירי טלפון ניידים בפרט.

אפנה לדבריו של כב' השופט (בדימוס) א. שהם בעניין אברהם, פסקה 16:

"... על רמת הענישה בעבירות כגון אלה, ועל מגמת ההחמרה בענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה, בשורה של פסקי דין, וביניהם: ע"פ 3683/12 צגורי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (20.12.2012); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (21.4.2013); ועניין כאברי)".

בענייננו, מחד גיסא, השוד מושא כתב-האישום המתוקן אינו נמנה עם המקרים החמורים ביותר, בשים-לב לאבני-הבוחן האמורים בעניין שוץ, סוג הנשק באמצעותו בוצע השוד, מידת האלימות שהופעלה ותוצאותיה, וחומרת הפגיעה של המתלון. ודוק, מעשה השוד מושא כתב-האישום המתוקן בוצע באמצעות אבן, הנאשם איים על המתלון, אולם לא פגע בו באופן פיזי, והמתלון, כאמור כבר לעיל, לא נפגע באופן פיזי ממעשה השוד האמור.

בעניין תיק באר-שבע, השוד לא בוצע באמצעות כלי-נשק, ועולה, כי המתלון לא נפגע באופן קשה, ובתיק אילת הורשע הנאשם בגניבה.

מאידך גיסא, אדגיש, כי הגם שלמתלון בתיק באר-שבע לא נגרם נזק פיזי, אין להקל ראש, ולו בדוחק, בנזקים הנפשיים שעלולים להיגרם למאן-דהוא כתוצאה מאירוע כה טראומטי.

זאת ועוד, אדגיש, כי במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש לבחון לא רק את הנזק שנגרם מביצוע העבירה אלא גם את הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה. כך לדוגמהכאשר מתנגד קורבן העבירה למעשה, כפי שארע בתיק באר-שבע, עלולה התנגדות זו להיות תחילתו של מדרון חלקלק שסופו מי ישרונו?

ולעניין זה, אפנה לדבריה של כב' השופטת (בדימוס) ע. ארבל ב- ע"פ 4177/06 מדינת ישראל נ' אבו הוידי (21.06.2006), פסקה 5:

"העבירה בה הורשע המשיב חמורה היא גם בנסיבות בהן לא נעשה שימוש בנשק. היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפישה שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים

ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשים מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים."

חומרה מיוחדת, יש לראות בכך שהשוד מושא תיק באר-שבע, בוצע במועד בו ברח הנאשם מן האשפוזית, תוך הפרה של הוראה חוקית.

בהתחשב במכלול הנסיבות שמניתי לעיל הקשורות לביצוע העבירה, חומרת העבירה, והערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה ולאחר שעמדתי על מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות, אני קובע כך:

מתחם הענישה הראוי, בעבירה מושא כתב-האישום המתוקן, הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 20-50 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

מתחם הענישה הראוי בתיק באר-שבע הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 20-50 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

מתחם הענישה הראוי בתיק אילת הוא מאסר בפועל לתקופה שנעה בין 6-10 חודשים, זאת לצד עונשים נלווים.

23. בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם או לקולא, בשל שיקולי שיקום וטיפול של הנאשם, או לחומרא בשל הגנה על שלום הציבור.

בעניינינו, וכפי שמפורט בפסקה 4 לעיל, קצינת-המבחן ביקשה במסגרת התסקיר לנסות ולמצות את ההליך השיקומי בעניינו של הנאשם, ולדחות את הדיון בעניינו בשלושה חודשים תוך מתן הוראות על העברתו למסגרת אשפוזית "תמר" שבטמרה, וזאת הן בשים-לב לנכונותו של הנאשם להשתלב בטיפול אינטנסיבי בתחום ההתמכרויות, והן לאור ההתרשמות, כי שהייתו במסגרת טיפולית אינטנסיבית עשויה להפחית מן הסיכון והחזרה על התנהגות עבריינית מצידו, וזאת מבלי להתעלם מחומרת העבירה והערכת הסיכון.

כפי שמפורט בפסקאות 5-7 לעיל, בדיון שהתקיים בפניי ביום 22.09.2020, הוריתי על העברתו של הנאשם "מדלת לדלת" ביום 30.9.2020, למסגרת אשפוזית "תמר" שבטמרה באמצעות שירות בתי הסוהר. דא עקא, בדיון שהתקיים ביום 19.10.2020, ומכיוון שהנאשם עזב את האשפוזית על דעת עצמו, ולא אותר, הוריתי על הוצאת צו-הבאה נגד הנאשם.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 26.10.2020, ובשים-לב לכך שביום 30.9.2020 הפר הנאשם את תנאי השחרור, נמלט ממסגרת האשפוזית ושהה בבריחה עד אשר אותר על-ידי משטרת ישראל ביום 19.10.2020, הוריתי על

מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נגדו, כאמור בסעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים.

לפיכך, סבורני כי בעניינו של הנאשם, אין מקום לסטות ממתחמי הענישה, שקבעתי לעיל. מנגד סבורני, כי בנסיבות העניין אף לא מתקיימים התנאים לסטייה לחומרא ממתחם העונש האמור, ולפיכך, קובע אני, כי עונשו של הנאשם יקבע במתחם האמור.

24. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובעניינינו יש להביא בחשבון כשיקול לקולא את הודאתו של הנאשם במיוחס לו בכתב-האישום השונים, בהזדמנות הראשונה, מבלי שיהא צורך בקיום הליך ראייתי ותוך חיסכון בזמן שיפוטי יקר.

בנוסף, סבורני, כי יש ליתן את הדעת, לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שאלו עולים מתסקיר שירות המבחן, וכן לדבריו של המתלונן בכתב-האישום המתוקן, כמפורט בפסקה 3 לעיל, ולפיהם האירוע האמור לא השפיע על חייו. המתלונן הדגיש, כי הוא אינו כועס על הנאשם, אינו מבקש פיצוי, ומוכן לסייע לו כששתחרר.

עוד ובנוסף הדגיש המתלונן, כי הגם שאין כל היכרות בינו ובין הנאשם, הוא מאחל לו הצלחה, סולח לו, וסבור, כי להשקיע באנשים צעירים על-מנת ליתן להם הזדמנות לארגן את חייהם מחדש.

מנגד יש להתחשב כשיקול לחומרא בעקרון ההרתעה בעבירות השוד ובצורך ההולך וגובר למגרן, שעה הרי שעלינו לזכור, כי ראשיתו של מעשה שוד ידוע אולם פעמים רבות מידי, יוצאים הדברים מכלל שליטה, ואזי אחריתו מי ישרנו? על הנאשם להבין, כי הדרך בה הוא בחר היא דרך חתחתים, שעלולה להובילו לדרך ללא מוצא, ועל מסר זה לעבור גם הלאה.

יש לציין, כי בהתאם לגיליון המרשם הפלילי, וכפי שפורט בפסקה 15 לעיל, לנאשם ארבע הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות, כאשר שתיים מהן בגין, בין היתר, ביצוע שוד בנסיבות מחמירות. בשנת 2014, כך לטענת המאשימה, הושת על הנאשם, בין היתר, מאסר למשך שנה בגין ביצוע שוד בנסיבות מחמירות, ובשנת 2015 הושת עליו מאסר למשך 28 חודשים בגין ביצוע שוד בנסיבות מחמירות.

25. בשקלול הנסיבות והנתונים השונים אני קובע, כי העונש הראוי בנסיבות הוא 48 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 28.02.2020 ועד ליום 30.09.2020, ובהמשך, מיום 19.10.2020.

26. המאשימה עתרה להפעלת המאסר המותנה שנגזר על הנאשם ב- בת"פ 38899-12-14, באופן מצטבר לכל עונש שיוטל עליו בגין העבירות מושא כתב-האישום שבפנינו.

סעיף 52 (א) לחוק העונשין מורנו כך:

"הטיל בית המשפט עונש מאסר, רשאי הוא להורות בגזר הדין שהעונש, כולו או מקצתו, יהיה על תנאי".

ובהמשך, סעיף 58 קובע, כי:

"מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נוספת והופעל נגדו עונש המאסר על תנאי, ישא, על אף האמור בסעיף 45, את שתי תקופות המאסר בזו אחר זו, זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שיירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות".

לפיכך ובנסיבות המקרה שבפנינו, סבורני, כי יש להורות על הפעלת שני התנאים באופן מצטבר, הואיל ולא מצאתי טעמים להורות על כך ששתי התקופות כולן או מקצתן תהיינה חופפות.

27. אני דוחה את עתירת המאשימה להשית על הנאשם אף רכיב של פיצוי כספי.

28. אשר על כן אני גוזר על הנאשם:

א. 48 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בהם נשא הנאשם עד כה מכוח המעצר עד תום ההליכים אשר הושת עליו, החל מיום 28.02.2020 ועד ליום 30.09.2020, ובהמשך, מיום 19.10.2020.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שיופעל במידה והנאשם יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון או פשע.

ג. הפעלת המאסר המותנה בן-6 חודשים שהוטל על הנאשם ב- בת"פ 38899-12-14, אשר יופעל באופן מצטבר למאסר שהוטל על הנאשם בפסקה 24 לעיל.

משמע, הנאשם ירצה בגין גזר-דין זה 54 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 28.02.2020 ועד ליום 30.09.2020, ובהמשך, מיום 19.10.2020.

ד. כמפורט, בפסקה 27 לעיל, סבורני, כי אין להשית על הנאשם פיצוי כספי, וכך אני מורה.

המזכירות תשלח עותק מגזר-הדין לשב"ס.

ניתן היום, כ"ו ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, בנוכחות הצדדים.